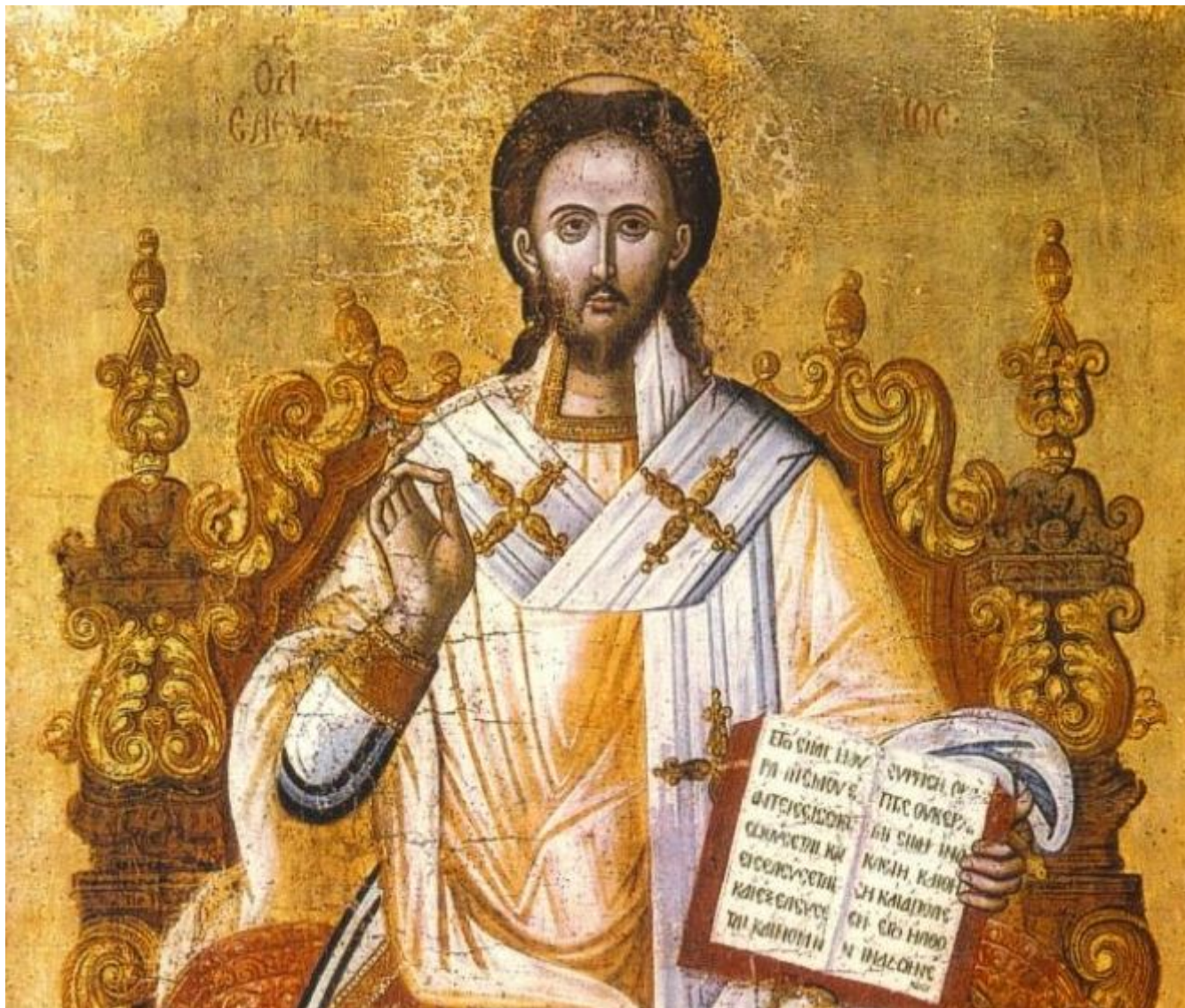

Ένας εικοσάχρονος επίσκοπος και μάρτυρας της Εκκλησίας

/ [Γνώμες](#)

**Γράφει ο Ιερομόναχος Γεννάδιος Μανώλης, Θεολόγος - Αρχισυντάκτης
Ενότητα Ορθοδοξία - Πεμπτουσία**

Άγιος, λέγει ένας σύγχρονος επίσκοπος της Εκκλησίας μας, είναι εκείνος εμπρός στον τάφο του οποίου, αισθάνεσαι την ανάγκη αντί να προσευχηθείς εσύ για αυτόν να προσευχηθεί αυτός για εσένα. Στο περί αγιότητας ερώτημα απαντά ο μακαριστός γέροντας Μωυσής ο αγιορείτης ο οποίος σημειώνει πως η αγιότητα είναι ο σκοπός της υπάρξεως μας. Πλασθήκαμε για να γίνουμε άγιοι. Η αγιότητα είναι η αληθινή ισορροπία, η πραγματική υγεία, η ουσιαστική σχέση με τον Θεό. Η

υπακοή στην εντολή του να γίνουμε άγιοι, όπως είναι Αυτός. Το θέλημα του Θεού είναι ο αγιασμός μας και η σωτηρία μας. Χριστιανός σημαίνει αυτός που αγαπά τον Χριστό και βαδίζει ελεύθερα, αβίαστα, φιλότιμα, πρόθυμα και πρόσχαρα την οδό του αγιασμού.

Κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, οι άγιοι είναι το πραγματούμενο ανά τους αιώνες ευαγγέλιο, ο επεκτεινόμενος Χριστός. Ο κάθε άγιος αποδεικνύει τη θεότητα του Χριστού, την παρουσία του ζώντος Θεού στο παρόν. Άγιος είναι εκείνος που έχει αληθινή αγάπη και γνήσια ταπείνωση και κάθε πράξη του, κάθε στιγμή του βίου του αποτελεί μία διαρκής μαρτυρία του ζώντος Χριστού, που όταν και αν η περίπτωση το φέρει γίνεται μαρτύριο.

Έτσι και **ο άγιος Ελευθέριος** ο επίσκοπος και μάρτυρας της Εκκλησίας του Χριστού κατά τους πρώτους αιώνες, απέδειξε λόγω και έργω την πίστη του στον Θεό και την αγάπη του προς Αυτός που έφθασε μέχρι θανάτου. Πολύ ωραία εκφράζει αυτή την αλήθεια και ο πιστός Νεοέλληνας ποιητής Γ. Δροσίνης γράφοντας, «Τι λοιπόν; Της ζωής μας το σύνορο θα το δείχνει ένα ορθό κυπαρίσσι; /κι απ' ό,τι είδαμε, ακούσαμε, αγγίξαμε, τάφου γη θα μς έχει χωρίσει;.../ Μήπως ό,τι θαρρούμε βασίλεμα, γλυκοχάραγμα αυγής είναι πέρα; /Κι αντί να ρθει μια νύχτα αξημέρωτη ξημερώνει μια αβράδιαστη μέρα;» Ναι, είναι η «ανέσπερος ημέρα της Βασιλείας του Θεού».

Ο Άγιος Ελευθέριος γεννήθηκε τον 2ο αιώνα μ. Χ. στην Ελλάδα (κατά άλλους στην Ρώμη) από πλούσιους γονείς. Τότε αυτοκράτορας ήταν ο Κόμμοδος και ο Σεπτίμος Σεβήρος. Ορφανός από πατέρα, ανατράφηκε σύμφωνα με τις επιταγές του Ευαγγελίου από την ευσεβέστατη και φιλόανθρωπη μητέρα του, Ανθία η οποία έγινε χριστιανή ακούοντας το κήρυγμα από μαθητές του Απ. Παύλου. Διακαής πόθος της Ανθίας ήταν να επισκεφτεί τη Ρώμη, που τα χώματά της είχαν βαφτεί με το αίμα των Αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Κάποτε, λοιπόν, αποφάσισε και πήγε. Μαζί πήρε και το νεαρό γιό της Ελευθέριο. Ο επίσκοπος Ρώμης Ανίκητος, όταν είδε τον Ελευθέριο εκτιμώντας την πολλή νοημοσύνη του, τη θερμή πίστη και το αγνό ήθος του, τον έλαβε υπό την προστασία του.

Σε ηλικία 15 ετών χειροτονήθηκε από τον επίσκοπο Ρώμης Ανίκητο, διάκονος και έπειτα από τρία χρόνια χειροτονήθηκε ιερέας. Από τη θέση αυτή ο Ελευθέριος αγωνίστηκε με ζήλο για τη διδαχή του ποιμνίου του, και σε έργα φιλανθρωπίας. Αργότερα και σε ηλικία είκοσι ετών, με κοινή ψήφο κλήρου και λαού έγινε επίσκοπος Ιλλυρικού.

Αποτελεί αξιοσημείωτο γεγονός στην εκκλησιαστική ιστορία το γεγονός πως ο άγιος Ελευθέριος εκλήθη στο αρχιερατικό αξίωμα σε τόσο μικρή ηλικία.

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης

σημειώνει πως όταν ο άγιος έλαβε την αρχιερωσύνη σε μικρή ηλικία δεν ίσχυαν οι κανόνες για τα όρια ηλικίας των προς χειροτονία, οι οποίοι καθιερώθηκαν κατά την **Στ΄ Οικουμενική Σύνοδο** και την Τοπική Σύνοδο της Νεοκαισαρείας, οι οποίοι ορίζουν ότι ο διάκονος χειροτονείται στη ηλικία των 25 χρόνων, ο πρεσβύτερος στα 30 και ο επίσκοπος πάνω από 30. Αυτό συνέβη καθώς ο άγιος Ελευθέριος έζησε και έδρασε πριν ακόμη **η Εκκλησία** ορίσει συνοδικώς τους σχετικούς κανόνες χειροτονίας.

Σε κάποιον από τους συναξαριστές του αγίου διαβάζουμε πως η χειροτονία του αγίου στον βαθμό του επισκόπου συνέβη κατ' οικονομία Θεού, λόγω των μεγάλων αρετών και της σοφίας του με την οποία προσείλκυε στον Χριστό τους ειδωλολάτρες, οδηγώντας τους ευρισκομένους στην πλάνη να ασπαστούν την **Αλήθεια του Ευαγγελίου**.

Τι ήταν εκείνο που έκανε την Εκκλησία την εποχή εκείνη να χειροτονήσει επίσκοπο έναν εικοσάχρονο νέο; Η πνευματεμοφία του αγίου Ελευθερίου, η αγιασμένη του ζωή υπήρξε η προϋπόθεση, προκειμένου να λάβει το Πνεύμα το Άγιον δια της αρχιερωσύνης. Η φήμη της αρετής του Αγίου Ελευθερίου ήταν τόσο μεγάλη που έφτασε μέχρι τη Βρετανία. Έτσι, ο βασιλιάς της, Λούκιος, έγραψε επιστολή στον Ελευθέριο και του δήλωνε ότι αυτός και ο λαός του επιθυμούσαν να γίνουν χριστιανοί. Ο Ελευθέριος αμέσως ανταποκρίθηκε, στέλνοντας δύο εκπαιδευμένους στην πίστη άνδρες, που κατήχησαν και βάπτισαν χριστιανούς τον Λούκιο με το λαό του.

Όταν **ο Σεπτίμιος Σεβήρος** πληροφορήθηκε την χριστιανική δράση του Ελευθερίου διέταξε την σύλληψή του. Έπειτα από πολλά βασανιστήρια ο Ελευθέριος οδηγήθηκε από τους ειδωλολάτρες στην αρένα της Ρώμης. Τα άγρια ζώα όμως δεν τον άγγιξαν, γι' αυτό και αποκεφαλίσθηκε μαζί με την μητέρα του. Έτσι ο Άγιος Ελευθέριος πέρασε «εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού» κατά τον παύλειο λόγο. Δηλαδή στην ελευθερία της ένδοξης κατάστασης των παιδιών του Θεού. Η αγιότητα επομένως εκφράζεται ως κατάσταση, στην οποία φτάνει ο άγιος, ως τέλειος και ολοκληρωμένος χριστιανός. Βέβαια εδώ πρέπει να σημειώσουμε πως η αγιότητα στον άνθρωπο είναι σχετική, συγκρινόμενη με την απόλυτη αγιότητα του Χριστού, τον οποίο δεν σπίλωσε κανένα ίχνος αμαρτίας, καθώς ο Θεός είναι ο μόνος αναμάρτητος.

Δεν γεννιέται κανείς άγιος, αλλά γίνεται. Ο άνθρωπος καλείται μέσα από την **εν Χριστώ ζωή** να καλλιεργήσει τις αρετές, την ταπείνωση, την πίστη και την αγάπη και όταν φτάσει κανείς ν' αγαπά σωστά τον Θεό, τότε αγγίζει τα όρια της σχετικής αγιότητας. Κατά τον πατερικό λόγο ο άγιος είναι ο θεωμένος άνθρωπος και ως θέωση νοείται το τέρμα της πνευματικής εξελίξεως και τελειώσεως του

ανθρώπου. Αρχομένη από την παρούσα ζωή, θα τελειωθεί στα έσχατα, στην **Βασιλεία του Θεού**. Έτσι λοιπόν οι άγιοι καθίστανται οι αποδέκτες της προσευχής της Εκκλησίας, μεταφέροντες τα αιτήματα των πιστών στον Θεό, προσευχόμενοι συγχρόνως και οι ίδιοι για τους επί γης αδελφούς τους, που αποτελούν τα μέλη της του Χριστού Εκκλησίας.

Ο άγιος Ελευθέριος προσανατολίζει και εμάς σήμερα σε μία εποχή πνευματικής δουλείας στην Αλήθεια του Χριστού, η οποία ελευθερώνει τον άνθρωπο από τα δεσμά της αμαρτίας, που κρατούν τον άνθρωπο μακριά από την κοινωνία του με τον Θεό και το πλησίον του. Και μας καλεί στην απελευθέρωση από τα πάθη μας. Μία ελευθερία που καταξιώνει τον άνθρωπο από την επί γης παρουσία του και ανοίγει τη Βασιλεία του Θεού, την οποία ήδη γευόμαστε στο Κοινό Ποτήριο μέσα στην ευχαριστιακή Σύναξη, όπου όλοι γινόμαστε ένα μεταξύ μας και σύναιμοι και σύσσωμοι με τον Χριστό, απολαμβάνοντας από του νυν στην αιώνια δόξα του Θεού.

Πηγή: Pemptousia.gr